

Sygn. akt IV CSK 735/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku D. S.
przy uczestnictwie Z. S., J. S.,
A. S. i M. S. o podział majątku wspólnego S. S. i A. S.
i dział spadku po S. S. i A. S.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 27 marca 2014 r., sygn. akt II Ca 631/13,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. oddala wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca D. S. wniósł o przyjęcie do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 27 marca 2014 r., wydanego w sprawie o podział majątku wspólnego, wskazując, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne „polegające na wykładni” art. 55³ k.c., art. 684 i art. 619 § 1, a także art. 316 § 1, art. 233 § 1, art. 286, art. 278 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c. oraz „na rozstrzygnięciu wątpliwości” związanych z interpretacją art. 286 w zw. z art. 278 § 1, art. 227, art. 236 i art. 13 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Wnioskodawca jako podstawę przyjęcia skargi do rozpoznania wskazał wprawdzie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i powołał się wprost na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, lecz w uzasadnieniu wniosku przedstawił kwestie wiążące się z wykładnią przepisów wymienionych w podstawach skargi, mogące sugerować zamiar powołania się na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Bez względu na zamiar skarżącego, żadna z tych przesłanek nie została wykazana.

Skuteczne powołanie się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia określonego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia jurydycznych argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego zagadnienia oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem

o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie spełnia tych wymagań. Kwestie przedstawione przez wnioskodawcę nie stanowią istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący zamiast takich zagadnień przytoczył jedynie w nieco zmienionej formie zarzuty skargi, wskazując te same przepisy, które jako naruszone powołał w jej podstawach. Z wniosku nie wynika poddanie analizie Sądu Najwyższego istotnych, abstrakcyjnych problemów prawnych budzących poważne wątpliwości i wymagających rozstrzygnięcia, gdyż skarżący całkowicie pominął argumentację prawną konieczną dla wykazania, że w sprawie rzeczywiście wystąpiło istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga przekonania przy pomocy stosownej juretrycznej argumentacji, że wykładnia wskazanych w uzasadnieniu wniosku przepisów prawa budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skarżący poza przytoczeniem w nieco zmienionej formie - jak już wskazano - zarzutów skargi, nie przedstawił żadnych argumentów prawnych, które mogłyby potwierdzić, że zachodzi potrzeba dokonania wykładni tych przepisów.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Oddalenie wniosku pełnomocnika z urzędu o przyznanie nieopłaconych kosztów pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym wynika z tego, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zostało sporządzone tak wadliwie, że wniosek należało uznać za oczywiście bezzasadny. W tej sytuacji czynności podjętych przez pełnomocnika skarżącego nie można było potraktować jako udzielenia pomocy prawnej z urzędu w rozumieniu § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - jedn. tekst: Dz.U.

z 2013, poz.490 (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, OSNC-ZD 2011, Nr C, poz.72).